

Εισαγωγή

Αισθάνομαι κάποιον να με αρπάζει από το μπράτσο. Νομίζω ότι είναι μια γριά γυναίκα. Έχει δυσάρεστη, στριγκή φωνή. Μου λέει ότι αυτό θα διαρκέσει λίγα δευτερόλεπτα και δε θα πονέσει. Βουλιάζω σε μια πυκνή ομίχλη, σε μια νύχτα οδύνης. Προσπαθώ ν' αντισταθώ αλλά μου είναι αδύνατον να κουνηθώ. Θέλω να της πω να με αφήσει ήσυχη. Από μέσα μου βγαίνει ένα βραχνό βογκητό. Η γυναίκα δεν το βάζει κάτω, κρατάει σταθερά το μπράτσο μου. Τα δάχτυλά μου σφίγγονται και ξεσφίγγονται, προσπαθώ να την απωθήσω... Δεν έχω τη δύναμη. Το χέρι μου δεν υπακούει. Πέφτει αδύναμο στο πλάι. Νιώθω μια βελόνα να εισχωρεί, να τρυπάει το δέρμα και να μπαίνει στη φλέβα μου. Θα ήθελα να ξεριζώσω τη μεταλλική μύτη από μέσα μου, αλλά η ένεση έχει ήδη τελειώσει. Ο πόνος υποχωρεί σταδιακά. Βυθίζομαι σε μια μαύρη τρύπα, πνίγομαι.

Ξυπνάω, ο πόνος έχει επανέλθει. Μου έρχεται ναυτία από μια αφόρητη μυρωδιά καμένου και αντισηπτικού. Ένα όξινο υγρό μου ανακατεύει το στομάχι. Θέλω να κάνω εμετό αλλά δεν τα καταφέρνω. Ο λαιμός μου καίει. Αισθάνομαι το δέρμα του προσώπου να είναι μια μεγάλη πληγή που έχει πάρει φωτιά. Όλα είναι μαύρα, παρόλο που ξέρω ότι δεν είναι νύχτα. Ακούω θορύβους τριγύρω μου: ένα σιδερένιο κρεβάτι που σέρνεται και κολλάει σε έναν τοίχο, βασικά βήματα, γυναικείοι αναστεναγμοί, μια φωνή που ψιθυρίζει, καθώς και ακαθόριστα

μουρμουρητά. Κάποιος μπαίνει στο δωμάτιο με ένα μεταλλικό αντικείμενο. Μια νέα βελόνα εισχωρεί στο μπράτσο μου και βυθίζομαι ξανά.

Με ξυπνάει ένα ουρλιαχτό. Είναι η αδελφή μου η Φαράχ. * Είναι τρομοκρατημένη. Κλαίει γοερά. Φωνάζει ότι σκότωσαν την αδελφή της. Τώρα ακούγονται κι άλλες φωνές. Η πιο επιβλητική είναι του Σελίμ, του αδελφού μου. Προσπαθεί να παρηγορήσει την αδελφή μου. Αναγνωρίζω τη φωνή της μητέρας μου που κλαίει με λυγμούς. Τι συνέβη; Θυμάμαι ότι την προηγούμενη νύχτα, την ώρα που κοιμόμουν, ένιωσα ξαφνικά ένα καυτό υγρό πάνω στο πρόσωπό μου. Βουλιάζω πάλι στην ομίχλη και στη ναυτία μου. Νιώθω να φεύγω. Ακούω βήματα. Η οικογένειά μου απομακρύνεται, φεύγουν, με αφήνουν ολομόναχη. Στο σκοτάδι.

Μισοκοιμάμαι και πεθαίνω της δίψας. Ο λαιμός μου είναι ξερός σαν την έρημο Θαρ. Ονειρεύομαι τη βροχή των μουσώνων, ξαφνικές μπόρες που θα με δρόσιζαν και θα με παρέσυραν στον ποταμό Τσενάμπ. Το ρεύμα με πηγαίνει όπου θέλει. Αναπηδώ. Ακούω τη φωνή του Φαουάντ, του άνδρα μου. Ένας ήχος οικείος που εντούτοις με παγώνει. Τρέμω που τον ακούω τόσο κοντά μου. Είναι σαν αδιόρατη απειλή, σαν ένας κίνδυνος που δεν μπορώ να τον κατονομάσω. Ναι, είναι ο Φαουάντ. Συζητάει με έναν άγνωστο άνδρα. Νομίζουν ότι κοιμάμαι κι ότι δεν ακούω τίποτα. Μιλούν για μένα σα να ήμουν απύσχα.

«Θα ζήσει, γιατρέ;»

«Έχει καεί κατά το εβδομήντα τοις εκατό. Οι πληγές έχουν μολυνθεί. Κατά τη γνώμη μου, σε δυο, τρεις μέρες θα είναι νεκρή».

* Για λόγους σεβασμού προς την ιδιωτική ζωή των πρωταγωνιστών, τα ονόματα στο βιβλίο είναι φανταστικά.

1.

Είκοσι χρόνια νωρίτερα, σε ένα νότιο χωριό της επαρχίας Πουντζάμπ.

Το ηλεκτρικό κόπηκε για μια ακόμα φορά. Ο γλόμπος του δωματίου κρέμεται από το ταβάνι γυμνός και άχρηστος. Το δωμάτιο έχει βυθιστεί στο σκοτάδι. Η μαμά σηκώνεται για να ανοίξει την πόρτα. Οι τελευταίες ακτίνες της ημέρας μετά βίας φωτίζουν το γκριζο τσιμεντένιο δωμάτιο. Με δυσκολία διακρίνουμε τη λίγδα και τις ρωγμές στους τοίχους.

Τη μητέρα μου τη λένε Ναργκίς και είναι μια ταπεινή, μικροκαμωμένη γυναίκα. Δείχνει εύθραυστη, εντούτοις το σώμα της είναι δυνατό όπως όλων των χωρικών της περιοχής. Παρόλο που δεν είναι τόσο μεγάλη στα χρόνια, τα μαλλιά της έχουν ήδη ασπρίσει. Τα βάφει κάθε μήνα με χένα και αποκτούν ωραίες κόκκινες ανταύγειες. Τα μαύρα μάτια της αστράφτουν και ένα όμορφο σκουλαρίκι στολίζει τη μύτη της.

Η μαμά βρίζει γι' αυτές τις απροειδοποίητες διακοπές ρεύματος. Νιώθει ότι δεν υπάρχει αρκετό φως. Ανάβει με κάτι μεγάλα σπίρτα ένα παλιό κερί που είναι κολλημένο στο ράφι. Η φλόγα του τρεμοπαίζει και καπνίζει. Η μαμά κάθεται στο παλιό της *τσάρπιοι*, ένα σκoiνένιο κρεβάτι που έχει ξεβάψει. Στη γλώσσα μας «τσάρπιοι» σημαίνει «τέσσερα πόδια».

Όπως κάθε βράδυ η μαμά ανεβάζει τα μπατζάκια του παντελονιού της μέχρι το γόνατο. Χρησιμοποιώντας λάδι μουστάρδας τρίβει με τα δυνατά της χέρια τις γάμπες της κάνοντας ένα καλό μασάζ. Η μαμά

φυλάει στο μπουύλο της αυτό το βαθυκίτρινο, γλοιώδες, παχύρρευστο υγρό που βρίσκεται μέσα σε ένα πλαστικό μπουκαλάκι. Βάζει μόνο λίγες σταγόνες στο κάθε πόδι, γιατί αυτό το λάδι κοστίζει ακριβά.

Το μεθυστικό του άρωμα ανακατεύεται με τη μυρωδιά του κεριού. Η μαμά αναστενάζει· οι γάμπες της είναι αδύνατες, ξερακιανές, γεμάτες μικρές μπλε φλέβες. Η μαμά δουλεύει πολύ και τα πόδια της την πονούν εδώ και πολύ καιρό.

Εγώ κάθομαι δίπλα της κάτω στο χωμάτινο δάπεδο. Είμαι πολύ μικρούλα και παίζω με τη μεγαλύτερη αδελφή μου, τη Φαράχ. Έχει ανοίξει ένα χάρτινο κουτί και έχει βγάλει το θησαυρό της, τα βραχιόλια της. Είναι τα *μπανγκλ*, λεπτά γυάλινα βραχιόλια που φοριούνται καμιά δεκαριά γύρω από τον καρπό. Της τα έκανε δώρο μια ξαδέλφη μας που είχε λάβει πάρα πολλά στο γάμο της. Τα *μπανγκλ* ιριδίζουν, λαμπυρίζουν και κουδουνίζουν, καθώς η Φαράχ σηκώνεται να πάρει τη βούρτσα της. Η μεγάλη μου αδελφή μου ζητάει να χτενίσω τα κατάμαυρα μακριά της μαλλιά που φτάνουν μέχρι τη μέση της. Θα τα κάνω μια χοντρή πλεξούδα στολισμένη με χρυσές κορδέλες.

Ξαφνικά η σιδερένια πόρτα του σπιτιού κοπανάει και οι τοίχοι τρέμουν. Ο μπαμπάς μπαίνει στο σπίτι σαν ανεμοστρόβιλος. Φαίνεται έξαλλος. Ουρλιάζει διάφορες ασυναρτησίες. Λέει πως η μαμά είναι κακιά γυναίκα και πως τη μισεί. Η μαμά τον κοιτάζει έκπληκτη από την εισβολή. Δεν τον είχε ακούσει να έρχεται. Βλέπει μόνο τα κατακόκκινα μάτια του και το παραμορφωμένο από το θυμό στόμα του. Ο μπαμπάς της ορμάει, της αρπάζει τη μαντίλα που καλύπτει το κεφάλι της και τη σέρνει στο πάτωμα από τα μαλλιά. Της σφίγγει το λαιμό με όλη του τη δύναμη. Όταν η μαμά ανοίγει το στόμα της για να διαμαρτυρηθεί, ο μπαμπάς γίνεται ακόμα πιο έξαλλος και τη χτυπάει με δυνατές κλωτσιές. Η μαμά ουρλιάζει, ικετεύει. Συνεχίζει να τη χτυπάει. Εγώ έχω κουλουριαστεί μαζί με τη Φαράχ σε μια γωνιά του δωματίου. Δεν μπορώ ούτε να κλάψω. Τρέμω ολόκληρη. Μπορεί μετά να είναι η σειρά μου. Αλλά ο μπαμπάς δεν ασχολείται μαζί μας, με δυο κοριτσάκια ζαρωμένα στον τοίχο. Ούτε που μας κοιτάξε.

Η Φαράχ κι εγώ βρίσκουμε ευκαιρία και σαν τα ποντικάκια ξεγλιστράμε έξω από το σπίτι. Η αδελφή μου μού κρατάει τόσο σφιχτά το χέρι που με πονάει. Τα πόδια μου τρέμουν. Τρέχουμε ως την εξώπορτα. Οι φωνές με καταδιώκουν. Κλείνω τα αυτιά μου. Δε θέλω να σκέφτομαι, δε θέλω να ακούω τίποτα. Αλλά τα ουρλιαχτά της μαμάς αντηχούν μέσα στο κεφάλι μου. Τα παλιά μου σανδάλια ξεχαρβαλώνονται, βγαίνουν τρέχοντας στο δρόμο.

Δε βλέπω τη μοτοοικλέτα που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα. Η Φαράχ με τραβάει με δύναμη προς τα πίσω. Τα βραχιόλια της σπάνε και πέφτουν στο δρόμο. Η μηχανή απομακρύνεται μέσα σε ένα σύννεφο σκόνης. Η Φαράχ σκύβει για να μαζέψει τα *μπανγκλ*, αλλά δεν υπάρχει τίποτα πια παρά μόνο μικρά χρωματιστά κομματάκια που αστράφτουν στη λάσπη. Παίρνω ανάσα, ενώ ένας λυγμός έχει σταθεί στο λαιμό μου.

Πηγαίνουμε χωρίς να μιλάμε στο σπίτι της Ζάιρα, στον διπλανό δρόμο. Η Ζάιρα είναι γειτόνισσα και φίλη της μαμάς. Στο σπίτι της βρίσκουμε καταφύγιο κάθε φορά που ο μπαμπάς έρχεται για να δειρί τη μαμά. Εδώ δεν ακούμε πια τις φωνές. Μόνο παιδικές φωνές αντηχούν σ' αυτό το σπίτι. Μπαίνω στη μικρή αυλή μαζί με τη Φαράχ.

«Ε, καλημέρα, Ναζιράν! Θα έρθεις να παίξεις μαζί μου;»

Είναι η Ρίμα που μας υποδέχεται, μια από τις κόρες της Ζάιρα. Είναι σχεδόν στην ηλικία μου, ένα φιλάσθενο κοριτσάκι με μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια και μακριά ξεχτένιστα μαλλιά. Έχω δάκρυα στα μάτια, αλλά πιέζομαι για να χαμογελάσω. Η Ζάιρα βγαίνει από το σπίτι με την μπουγάδα στο χέρι. Καταλαβαίνει αμέσως από το βλέμμα μας ότι κάτι δεν πάει καλά.

«Ο πατέρας σας πάλι;» με ρωτάει.

Ντρέπομαι πολύ. Ξέρω ότι δεν πρέπει να μιλάμε για τα προβλήματά μας. Πρέπει να παραμείνει μυστικό, μου είχε εξηγήσει η Φαράχ. Αλλά η Ζάιρα γνωρίζει τι συμβαίνει στο σπίτι μας. Την έχω δει πολλές φορές να παρηγορεί τη μαμά. Με κοιτάζει έντονα με τα μεγάλα μαύρα της μάτια:

«Λοιπόν πες μου! Ο πατέρας σας είναι στο σπίτι σας;»

«Ναι, είναι στο σπίτι...»

«Θεέ μου, καημένη Ναργκίς... Μπορείτε να κοιμηθείτε εδώ, κορίτσια, αν θέλετε...»

Ευχαριστώ τη Ζάιρα. Η Ρίμα μου χαμογελάει, είναι πολύ απασχολημένη με το καινούριο της παιχνίδι, μια πλαστική κούκλα με συνθετικά ξανθά μαλλιά. Της έφτιαξε ένα νυφικό μ' ένα κομμάτι κόκκινο ύφασμα κι ένα λάστιχο στη μέση. Της αγόρασε την κούκλα ο πατέρας της, τον περασμένο μήνα για την *Αϊντ*, τη μεγάλη γιορτή των μουσουλμάνων που κλείνει το Ραμαζάνι.

Έχω δει τις ίδιες κούκλες στο μαγαζί παιχνιδιών και ρούχων για παιδιά. Οι μικρές κούκλες κρέμονται στην είσοδο του μαγαζιού μέσα σε πλαστικές σακουλίτσες. Έχουν πόδια και χέρια που μπορεί κανείς να τα κουνήσει. Κάθε φορά που περνάω από μπροστά σταματάω και τις χαζεύω. Και μετά από λίγο ο έμπορος με τη βαριά φωνή του με διώχνει.

Η Ρίμα σηκώνεται και μου δείχνει την κούκλα.

«Κοίτα, Ναζιράν, της έφτιαξα μια *ντουπάτα*, μια μαντίλα».

Κάθομαι δίπλα της και παίρνω το παιχνίδι. Ζηλεύω τη γειτόνισσά μου. Τη ζηλεύω πάρα πολύ. Ο πατέρας μου δεν έρχεται στο σπίτι παρά μόνο για να δειρή τη μαμά, ποτέ για να μας δώσει παιχνίδια. Γιατί δε μας αγαπάει;

Τινάζομαι πάνω, καθώς βλέπω τη μαμά να μπαίνει στην αυλή. Τα μαλλιά της είναι ξεχτένιστα, τα μάτια της κατακόκκινα και το πάνω μέρος της μπλούζας της σκισμένο. Η Φαράχ πέφτει στην αγκαλιά της. Εγώ κολλάω πάνω της σα μωρό. Ξεσπάω σε λυγμούς. Η μαμά μου φιλάει το πρόσωπο και μου χαϊδεύει τα μαλλιά. Θέλει να μας πάει πίσω στο σπίτι και με τραβάει από το χέρι. Εγώ όμως αρνούμαι. Δε θέλω να γυρίσω, είμαι τρομοκρατημένη. Φοβάμαι μήπως ο μπαμπάς είναι ακόμα εκεί. Η Ζάιρα αναλαμβάνει να με ηρεμήσει για να δεχτώ να ακολουθήσω τη μαμά. «Ο μπαμπάς έφυγε. Όλα είναι εντάξει». Η μαμά μου εξηγεί με χειρονομίες ότι δεν πρέπει να φοβάμαι.

Η μαμά δεν μπορεί να μιλήσει. Ποτέ δεν μπορούσε. Κατάλαβα από πολύ νωρίς ότι δεν ήταν σαν όλους τους άλλους ανθρώπους. Δεν ακούει όταν τη φωνάζουμε, δεν αναπηδά ποτέ όταν κάτι πέφτει κάτω. Δε λέει λέξεις. Μόνο κάτι άναρθρες κραυγές βγαίνουν από το στόμα της. Ξέρει όμως πολύ καλά να εκφράζεται και να κάνει τους πάντες να την καταλαβαίνουν με τις κινήσεις των χεριών της και τις εκφράσεις του προσώπου της. Καταφέρνει επίσης να διαβάζει τα χείλη. Εμείς τα παιδιά τη φωνάζουμε «Γκόνγκι Μα», κουφή μαμά.

Η μαμά είναι κουφή από πολύ μικρή. Η γιαγιά μου έχει διηγηθεί την ιστορία πολλές φορές. Όταν η μαμά ήταν τριών χρονών, βγήκε να παίξει με μια από τις αδελφές της. Σε ένα έρημο μέρος κοντά στο σπίτι τους δίπλα σε ένα ξερό δασάκι, υπήρχε ένα γέρικο δέντρο με κούφιο κορμό και στραβά κλαδιά. Ήταν ένα στοιχειωμένο δέντρο, τόσο παλιό που είχε μαγικές δυνάμεις. Οι ντόπιοι έλεγαν ότι το δέντρο προκαλούσε αποβολές στις εγκύους και τρέλαινε τις κοπέλες. Οι γονείς απαγόρευαν στα παιδιά τους να παίζουν εκεί κοντά. Αλλά η μαμά μου ήταν πολύ μικρή κι έκανε του κεφαλιού της. Με την αδελφή της, τη Σάντια, πήγαν και έκαναν βόλτα κάτω από το στοιχειωμένο δέντρο χωρίς να το πουν στους γονείς τους. Όταν επέστρεψαν στο σπίτι τους, τα δύο κοριτσάκια ήταν κουφά εξαιτίας του καταραμένου δέντρου.

Από τότε η μαμά δε μιλάει πια. Αυτό το συμβάν προκάλεσε τεράστιες έννοιες στους παππούδες μου. Μόλις η Ναργκίς έγινε δεκατεσσάρων, η γιαγιά μου ήθελε απεγνωσμένα να την παντρέψει. Οι γονείς της ήταν φτωχοί, είχαν στην κατοχή τους μόνο ένα μικρό κοπάδι από λιπόσαρκες κασίκες και αδύνατα πρόβατα, ίσα ίσα για να θρέφουν την οικογένεια, τις πέντε κόρες και τους τρεις γιους. Όχι μόνο, λοιπόν, δεν μπορούσαν να προσφέρουν σωστή προίκα για να παντρέψουν την κόρη τους, αλλά και ποιος θα ήθελε μια κωφόλαλη για σύζυγο; Τη μητέρα μου την είχαν ήδη αρνηθεί καμιά ντουζίνα οικογένειες.

Στα μέρη μας, το κορίτσι είναι βάρος για τους γονείς, ένα άχρηστο στόμα παραπάνω, που δε φέρνει χρήματα. Επίσης, τους γέρους γονείς αργότερα δεν θα τους φροντίσει το κορίτσι αλλά οι γιοι. Πρέπει να λοι-

πόν να παντρεύουν νωρίς τις κόρες τους για να τις ξεφορτώνονται μια ώρα αρχύτερα. Έτσι οι παππούδες μου ήταν έτοιμοι να δώσουν την κόρη τους στον πρώτο τυχόντα. Μόνο οι χήροι και κάποιοι σάτυροι προχωρημένης ηλικίας θα ενδιαφέρονταν για μια σύζυγο εντελώς κουφή. Τελικά μετά από απεγνωσμένες προσπάθειες ο παππούς μου κατέφερε να βρει έναν ενδιαφερόμενο. Ήταν ένας πενηντάρης κουρέας, ο Φαουάντ. Δεν είχε παντρευτεί ποτέ, ζούσε πενιχρά από τη δουλειά του και είχε στην κατοχή του μερικά χωράφια. Όταν ο Φαουάντ δέχτηκε αυτόν το γάμο, όλη η οικογένεια ανακουφίστηκε.

Η μαμά πήγε να ζήσει μαζί του. Μας λέει συχνά ότι ήταν ευτυχισμένη με αυτόν τον άνδρα, παρόλο που μετά βίας είχαν να φάνε. Ο Φαουάντ τη φρόντιζε και τη σεβόταν. Απέκτησαν δύο αγόρια, τα ετεροθαλή αδέρφια μου τον Αρίφ και τον Ταχίρ που είναι τώρα ενήλικοι. Μια μέρα όμως ο Φαουάντ αρρώστησε και μέσα σε λίγες εβδομάδες πέθανε. Η μαμά βρέθηκε μόνη με δύο παιδιά. Ήταν εικοσιπέντε χρονών.

Τότε ξεκίνησαν τα βάσανά της. Μετά το θάνατο του Φαουάντ η μητέρα μου κληρονόμησε τη λίγη γη που του ανήκε. Όμως η πεθερά της, μια χωρική δεμένη με τη γη της, ήθελε τα χωράφια να μείνουν στην οικογένεια. Ήθελε επίσης να έχει υποχείριά της τους δύο γιους της μαμάς, τον Αρίφ και τον Ταχίρ. Τα αρσενικά παιδιά είναι πολύτιμα σε μια οικογένεια. Έτσι οι γριά βρήκε τη λύση: απαίτησε από τη μαμά να παντρευτεί τον Μουρταζά, τον μικρότερο αδελφό του Φαουάντ. Ήταν ένας άνδρας πολύ μεγαλύτερος από τη μαμά. Είχε γκρίζα μαλλιά και μουστάκι που το έβαφε με χένα. Είχε επίσης τη φήμη του βίαιου και του απατεώνα. Θα ήταν λίγο να πούμε ότι η μαμά δεν ήταν καθόλου ενθουσιασμένη με την ιδέα αυτού του γάμου...

Όμως ούτε ο Μουρταζά ήθελε να παντρευτεί τη μαμά, μια ανάπηρη χήρα. Πρότεινε μάλιστα να τη στείλουν πίσω στην οικογένειά της και να της κλέψουν τη γη. Οι γονείς του όμως αρνήθηκαν, έπρεπε να γίνουν όλα νόμιμα, γιατί αλλιώς οι γείτονες θα τους κακολογούσαν. Έτσι υποχρέωσαν τον μικρό τους γιο να παντρευτεί τη μαμά. Η μαμά ήταν απελπισμένη, αλλά δεν είχε επιλογή. Είναι μια γυναίκα γλυκιά

και ευγενική. Μη θέλοντας να θυμώσει την πεθερά της, αναγκάστηκε να δεχτεί. Με αυτόν τον τρόπο η μαμά παντρεύτηκε τον μπαμπά μου. Μετά το γάμο ο Μουρταζά πήρε στην κατοχή του τα λίγα χωράφια του Φαουάντ. Ό,τι κέρδιζε από τα χωράφια το κρατούσε για τον εαυτό του. Η μαμά δεν είπε τίποτα. Δεν μπορούσε να πει και τίποτα έτσι κι αλλιώς.

Το πρόβλημα είναι ότι ο Μουρταζά ήταν ήδη παντρεμένος. Με την πρώτη του γυναίκα, τη Ζουμπιέντα, είχε ήδη εννιά κόρες και δύο αγόρια. Η Ζουμπιέντα εξακολουθούσε να είναι πολύ όμορφη γυναίκα, πολύ ομορφότερη από τη μητέρα μου. Είχε χάσει λίγο από τη λάμψη της λόγω της σκληρής ζωής και οι πολλές εγκυμοσύνες της είχαν αφήσει πλαδαρή κοιλιά, αλλά ήταν ακόμα ψηλή και γερή, με τεράστια σκούρα μάτια και πυκνά καστανά μαλλιά.

Όταν ο Μουρταζά παντρεύτηκε την Γκόνγκι Μα, η Ζουμπιέντα ζήλεψε πάρα πολύ που είδε να μπαίνει στη ζωή τους μια αντίζηλος πιο νέα και πιο φρέσκια, παρά την αναπηρία της. Φοβόταν μήπως η μαμά της κλέψει τον έρωτα του συζύγου της.

Είναι αλήθεια ότι στην αρχή ο μπαμπάς ήταν ευχαριστημένος που μπορούσε να εκμεταλλευτεί το σώμα μιας νέας γυναίκας. Απέκτησε πέντε παιδιά με την Γκόνγκι Μα, τις δύο μεγαλύτερες αδελφές μου, τη Μαριάμ και τη Σάιμα, που είναι ήδη παντρεμένες, τον αδελφό μου τον Σελίμ, την αδελφή μου τη Φαράχ κι εμένα τη Ναζιράν, τη μικρότερη. Δεν ξέρω την ακριβή ηλικία που έχουν τα αδελφια μου, ούτε τη δική μου εξάλλου. Κανείς δεν ξέρει την ακριβή ημερομηνία γέννησής του εδώ στην ύπαιθρο, αφού δεν υπάρχουν πιστοποιητικά. Όπως λέει και ένας από τους θείους μου «μόνο ο Αλλάχ γνωρίζει τη μέρα που θα γεννηθούμε και τη μέρα που θα πεθάνουμε, αυτός το αποφασίζει».

Έμαθα ότι η Γκόνγκι Μα είχε αποκτήσει ακόμα μια κόρη, τη μεγάλη μου αδελφή, τη Σάζια, την οποία δε γνώρισα ποτέ. Όταν ήταν τεσσάρων χρονών αρρώστησε από τύφο. Καθώς δεν υπήρχε ούτε φαρμακείο στο χωριό, έπρεπε να μεταφερθεί το παιδί στην πόλη για να το δει γιατρός. Ο πατέρας μου ήταν πολύ φτωχός και δεν ήθελε να ξοδέψει

όλες του τις οικονομίες, ούτε να δανειστεί από τους γείτονες για να πληρώσει τη θεραπεία, πόσο μάλλον ενός κοριτσιού. Έτσι, η αδελφή μου πέθανε από την έλλειψη ιατρικής περίθαλψης. Αυτή ήταν η μοίρα για πολλά παιδιά στο χωριό. Οι γυναίκες έπρεπε να κάνουν πολλά, γιατί δεν επιβίωναν όλα.

Εκείνη την εποχή, στο χωριό μας ούτε οι ενήλικοι ζούσαν πολλά χρόνια. Πολλές γυναίκες πέθαιναν στη γέννα. Η Γκόνγκι Μα κατάφερε να επιβιώσει από όλες τις γέννες. Γεννούσε στο σπίτι με τη βοήθεια μιας *ντάι*, μιας παραδοσιακής μαμής. Το πιο σημαντικό γι' αυτήν ήταν να αποκτήσει γιο από τον Μουρταζά. Απέκτησε μόνο έναν. Ο αδελφός μου ο Σελίμ είναι ο άνδρας του σπιτιού και πρέπει να προστατεύει εμάς τα κορίτσια. Είναι ένα έξυπνο και πονηρό αγόρι, με μάτια που αστράφτουν κάτω από τις μεγάλες βλεφαρίδες του. Τα πάω πολύ καλά με τον Σελίμ και είναι ο αγαπημένος μου μέσα στην οικογένεια. Ξέρω ότι κι αυτός με αγαπάει πολύ, κι ας προτιμάει να παίζει με τα αγόρια του χωριού. Μετά το γάμο του με τη μαμά ο πατέρας μου συνέχισε να ζει με την πρώτη του γυναίκα και τα παιδιά τους. Η μαμά, η αδελφή μου, ο αδελφός μου κι εγώ ζούμε σε ένα άλλο σπίτι καμιά εκατοστή μέτρα από το σπίτι της Ζουμπιέντα. Έχουμε τρία μικροσκοπικά δωμάτια που βγάζουν σε μια χωμάτινη αυλή περιτριγυρισμένη από έναν τοίχο. Σε μια άκρη της αυλής υπάρχει μια παράγκα όπου είναι η τουαλέτα. Στην τουαλέτα υπάρχει μια μικρή βρύση και μια σκαμμένη τρύπα για να κάνει κάποιος την ανάγκη του. Για να πλυθούμε, γεμίζουμε έναν κουβά με νερό και με ένα πλαστικό ποτηράκι ρίχνουμε λίγο λίγο το νερό πάνω μας. Μέσα στην αυλή υπάρχει ένα μέρος για να ανάβουμε φωτιά. Εκεί μαγειρεύουμε. Υπάρχει επίσης ένα μικρό δέντρο που μας δίνει σκιά το καλοκαίρι. Έχουμε ηλεκτρικό, όταν δεν γίνονται διακοπές. Μέσα στο δωμάτιο της μαμάς υπάρχει ένας γλόμπος, μια πρίζα για τον ανεμιστήρα και άλλη μια για το ραδιόφωνο. Μπορούμε να πούμε ότι ζούμε ευτυχισμένοι στο σπιτάκι μας, τουλάχιστον όταν η μητριά μου δεν βρίσκεται εκεί γύρω.

Τον τελευταίο καιρό η μητριά μου, η Ζουμπιέντα, δεν ανέχεται πια

καθόλου να μας επισκέπτεται ο Μουρταζά. Καθώς είναι πολύ έξυπνη και ξέρει να χειραγωγεί, δημιουργεί συνεχώς ιστορίες. Συκοφαντεί ασταμάτητα τη μαμά ελπίζοντας ότι ο μπαμπάς θα ξεσπάσει πάνω της. Η Ζουμπιέντα μας περιφρονεί. Μας θεωρεί μηδενικά και παράσιτα. Με το που διασχίζει την πόρτα μας, ξέρω ότι θα ακολουθήσει καβγάς.

Πριν από δυο μέρες η Ζουμπιέντα ήρθε σπίτι ψάχνοντας για μια ακόμα φορά αφορμή για να μας δηλητηριάσει τη ζωή. Μπαίνοντας στην αυλή είδε τη μαμά που έπλενε τα ρούχα. Την πλησίασε και αναγνώρισε δυο μπλούζες του Μουρταζά μέσα στη σκάφη. Τότε σκύλιασε και άρχισε να φωνάζει:

«Με ποιο δικαίωμα πλένεις τα ρούχα του άνδρα μου; Θέλεις να τον εντυπωσιάσεις; Ελπίζεις ότι θα με εγκαταλείψει και θα έρθει να ζήσει μαζί σου;»

Η μαμά ξέσπασε σε κλάματα. Δεν ήξερε τι να απαντήσει. Η αμηχανία της ενθάρρυνε τη Ζουμπιέντα να συνεχίσει να φωνάζει για να την ακούσουν και οι γείτονες:

«Δεν είσαι παρά η χήρα του κουνιάδου μου και θες να μου κλέψεις τον άνδρα; Σου απαγορεύω να πλένεις τα ρούχα του!»

Εκείνη τη στιγμή έφτασε κι ο πατέρας μου. Η Ζουμπιέντα, μόλις τον είδε, άρχισε το συνηθισμένο της θέατρο. Ξέσπασε σε κλάματα και δείχνοντας τη μητέρα μου είπε μέσα από τους λυγμούς της:

«Κοίτα τη σκύλα, κάνει τα πάντα για να με προκαλέσει! Θα με πεθάνει!»

Ο πατέρας μου, αντί να ευχαριστήσει τη μητέρα μου που του έπλενε τα ρούχα, τη χαστούκισε και την έβαλε να πέσει στα πόδια της Ζουμπιέντα για να τη συγχωρήσει. Ο Σελίμ κι εγώ παρακολουθήσαμε όλη τη σκηνή σιωπηλά. Θέλαμε τόσο πολύ να υπερασπιστούμε τη μαμά, αλλά τι μπορούσαμε να κάνουμε;...

Η μαμά είναι ανίκανη να υπερασπίσει τον εαυτό της. Και κάθε φορά έχουμε την ίδια ιστορία. Μερικές φορές η Ζουμπιέντα επινοεί κουτσο-

μπολιά και κάνει τα πάντα για να στρέψει τον πατέρα μου εναντίον της μητέρας μου. Γι' αυτό εκείνος έρχεται και τη δέρνει τόσο συχνά. Η μαμά ανακάλυψε ότι η μητριά μου έχει επισκεφτεί τις μάγισσες του χωριού για να μας κάνουν μάγια. Τώρα όλα εξηγούνται: ο πατέρας μου μισεί τη μητέρα μου και τα μαλλιά της Γκόνγκι Μα έχουν γίνει άσπρα.